

Limmi- jättiläinen

Limmi kaivoi kuumeissaan kirjahyllyään. Sanat “Minulla oli mahdollisuus, mutta hylkäsin sen, kadun päätöstäni, koska aikani on lopussa.” Pyörivät hänen päässään. Muuan profeetta oli juuri tullut hänen luokseen ohikulkumatkallaan. Miten joku haluaisi muka poiketa pohjoisten vuorilta. Se oli uskomattoman vaarallista. Se oli vaarallista, koska hän asui siellä. Pelottava jättiläinen, kaikki pelkäsivät häntä. Niin oli ollut hänen syntymästään lähtien. Hänet oli löydetty syrjäiseltä kadulta vasta ollessaan kahden vanha. Ihmiset inhosivat häntä. Hän kasvoi muita nopeammin ja oli suuri ja karvainen. Häntä tuijotettiin kaiken aikaa. Hänen vanhempansa kohtelivat häntä hyvin, mutta se oli Limmille liikaa. Hän lähti 7-vuotiaana kotoa ja matkasi lukemiensa kirjojen perusteella pohjoisten vuorille. Siellä saisi olla rauhassa, majapaikka ei ollut ongelma, hän pystyi nukkua helposti lumessa tai vaikka mudassa turkkinsa ansiosta. Niin hän sitten päätyi tälle pienelle asumattomalle mökille ja on elänyt siellä kymmeniä vuosia. “Löytyipäs!” Limmi karjaisi kun löysi hakemansa. Suuri nahkakirja jota hän ei ollut lukenut vaikka se oli hänen lempiharrastuksensa.

“Koko maailman mystisin paikka. Kesäisin laakso mitä kukaan voi ikinä tietää. Laaksossa elävät ihmiset ja otukset ovat olleet sovussa ja satojen vuosien ajan”, Limmi luki puoliääneen haltioituneena. Voisiko se todella olla hänen paikkansa? Sielläkö hän saisi ikuisen onnen? Kauempaa pohtimatta Limmi alkoi taas lukea: “Jos tähän laaksoon yrittää, on selvittävä kahdesta pulmasta. Yhdestä ystävällisenä, toisesta viisaana.” “Vaikuttaa vaikealta, mutta kuka vain ottaisi onnen jos se olisi mahdollinen, mikään ei ole minulle riski.” Tämän sanottuaan Limmi nousi, otti laukunsa olalleen, kirjan kainaloonsa ja lähti etelään. “Jättiläisten onni on etelässä, sinne minun pitää mennä”, Limmi sanoi päättäväisenä.

Limmi oli matkannut päivän kun saapui niitylle suuren puun alle, istui sen varjoon ja otti kirjan laukustaan. “Ensimmäinen pala on ystävällisyys.” Yhtäkkiä hänen päähänsä putosi vesipisara. “Ei nyt voi sataa! Aurinko porottaa kuin viimeistä päivää!” Limmi huudahti hämmentyneenä. “Ehkä sinulle, mutta ei minulle, olen aina yksin!” Jokin sanoi Limmin yläpuolelta. Limmi hätkähti ja nousi äkkiä puun alta, puu puhui, se oli surullinen. Limmi katsoi puuta ja sanoi: Eivät puut voi puhua, olen varmasti mielipuoli!” “Tuota minä tarkoitan, kukaan ei usko minua, olen yksin!” Puu sanoi ja jatkoi vullottamista. “Okei, eli en olekaan mielipuoli, sinä puhut, et ole läheskään niin outo kuin minä, olen jättiläinen.”

“Enkö? Enkö ole outo? Oletko varma?” Puu änkytti. Limmi lopetti hänen änkytyksensä ja sanoi: “Olen varma, minusta olet oikeastaan aika mukava, kiinnostavaa seuraa.” Puu lopetti itkemisen ja katsoi häntä ikionnellisena. “Voi kiitos, kiitos! Yleensä minulle sanotaan: Häivy luotani, outo asia, pilaat päiväni!” Limmi huokaisi ja sanoi “Se ei ole tot-” Limmin kirja alkoi väristä, Limmi avasi sen. Kirjan ensimmäisellä sivulla olevasta smaragdista värjäytyi puolet. Siitä tuli vaaleanpunainen. Limmi huokaisi innostuneena ja sanoi: “Voi kiitos puu! Nyt minun pitää kuitenkin mennä!” Ja alkoi juosta luolalle päin. Pian Limmi oli jo luolalla ja kapusi sen sisään. Hän käveli jonkin aikaa kunnes hänen eteensä tuli kaksi vanhaa miestä. He huitoivat Limmiä tulemaan luokseen. “Pelataan shakkia, jos voitat, pääset unelmasi luo, jos häviät, joudut ikuisen suruun.” Limmi hätkähti mutta ei ehtinyt sanoa mitään kun toinen jatkoi: “Onko meillä sopimus? Me kaikki tiedämme miksi olet täällä.” Limmi pysyi vaiti mutta sanoi pian: “Kyllä, pelataan.” Miehet kävelivät pienen pöydän luo shakkilaudalle. Toinen miehistä painoi sitä ja se muuttui jättiläismäiseksi shakkipöydäksi. Limmi haukkoi henkeä. Toinen miehistä istui alas, mutta selvästi vanhempi sanoi: “Minä aloitan, sinä vastaan minä.” Niin mies teki ensimmäisen siirron. Hän liikutti soturinsa yhden eteenpäin. Limmi tuhahti ja siirsi hevostaan. Niin peli alkoi. Se kesti kauan, tuntikausia. “Miksi tämä peli ei jo lopu?” Limmi sanoi uupuneena kun he olivat pelanneet kahden ja puolen tunnin ajan. “Koska olet jumissa. Yritä selvittää ongelmasi” Kentällä oli vielä paljon ukkoja. Limmiä ärsytti tietäjän sopertelut ja alkoi miettiä toden teolla. Limmi teki äkkisiirron ja kaatoi tietäjän kuninkaan omallaan. Kumpikaan ei sanonut mitään, toinen tietäjä nukkui penkillään. Limmi kaivoi kirjansa esille, smaragdin toinen puoli täyttyi vihreällä. Smaragdi oli vihreäpunainen. Limmi katsoi tietäjiä riemastuneena. “Miten tämä voi olla mahdollista, olen maailmanmestari!” Tietäjä sanoi. “Minut on voitettu! Syrjätty! Voimani on petetty!” Limmi hymyili tietäjälle ja sanoi: “Voitto ei ole aina tärkeintä.” Ja juoksi luolaan. Hän juoksi ikuisuuksien ajan kunnes valoa tuli esiin. Limmi astui kirkkaaseen päivänvaloon laakson eteläpuolelle kylän juurelle ja huokaisi: Tätä minä olen toivonut!”